

قاچاق پارچه و پوشاک، مشکل بزرگ صنعت نساجی کشور

به دلیل افت سریع حجم بازار پوشاک ایران یا همان رشد منفی بازار پوشاک ایران و شفاف نبودن آمار ارقام ورودی به کشور، تخمین واردات پارچه و پوشاک از روش سنجش مصرف خانوار و محاسبه تولید داخل به دست می‌آید.

از آنجا که واردات پوشاک به همراه ۱۵ قلم کالای دیگر ممنوع شده است؛ لذا مابه التفاوت تولید داخل و مصرف خانوار ایرانی را حجم غیر تولید داخل یا قاچاق می‌توان نامید. به گفته علی ربیعی، وزیر اسبق تعاون، کار و رفاه اجتماعی در سال ۲۰۱۹، سالانه ۸ میلیارد دلار پوشاک قاچاق وارد کشور شده است درحالی که محمد شریعتمداری، وزیر اسبق صنایع این رقم را حدود ۶ میلیارد دلار می‌داند.

حجم بازار پوشاک ایران در سال ۲۰۲۴ و سال جاری ۲۰۲۵ حدود ۵ میلیارد دلار برآورد می‌شود از این میان به گفته مسئولین اتحادیه‌ها و مدیران دولتی ۱.۵ میلیارد دلار، سهم قاچاق است؛ ولی مشکل صنعت پوشاک فقط قاچاق پوشاک نیست.

مبادی ورودی بدون حدومرز و کنترل پارچه و پوشاک به ایران شامل قاچاق (توسط کولبران و اسکله‌های فراقانونی و...)، مناطق آزاد (به صورت قانونی)، کالای همراه مسافر (قانونی)، ته لنجی (از کل بنادر جنوب و با حجم زیاد و قانونی)، نهادها و ارگان‌های دولتی (مابه‌ازای طلب ایران از چین و برای پرداخت حقوق پرسنل و...)، مجوزات بی‌در پیگر دولتی به شرکت‌های خلق‌الساعه (امسال تا آخر پاییز ۷۵۰ میلیون دلار حواله ارز نیمایی بابت واردات پارچه پرداخت شده است)، بازارچه‌های مرزی (قانونی)، خرید پستی پوشاک از ترکیه (قانونی و ارزان و ارسال کمتر از سه روز درب منزل) هستند.

این مبادی بی‌در پیگر هفت‌گانه قانونی در کنار قاچاق غیرقانونی، نفس صنعت نساجی و پوشاک ایران را بریده است بخصوص که بعد از کرونا مرجوعی‌های پوشاک بازار آمریکا و اروپا یا خارج از فصل‌های آنها که بیشتر تولید پاکستان و ویتنام است به قیمتی باورنکردنی که فقط پول پارچه لباس می‌شود در بازار شهرهای مرکزی ایران یا به صورت قاچاق یا از مبادی هفت‌گانه قانونی وارد کشور می‌شود و با تبلیغات وسیع مجازی به سرعت به فروش می‌رسد.

حبیب‌اله شاه کرمی

رئیس انجمن تولیدکنندگان و صادرکنندگان محصولات نساجی استان اصفهان